

SEX=БАЛАСЫ

МОДНЫ ПРЫГАВОР

«А гэта хто ў кароткай маечцы? Я, Вань, гэткую ж хачу. У канцы квартала — праўда, Вань, — і ты мне гэткую ж зваргань...» — спяваў некалі Высоцкі. Знаёмая «мелодыя», праўда? Колькі часу прайшло, а нічога ж не змянілася. Больш за тое, гучыць яна ўжо не толькі ў канцы квартала, а круглы год. («— Я гляджу, ты новае футра ў мужа выпрасіла? — Так, але так выпрошвала, што па адчуваннях, як быццам зарабіла».) Але, вядома, найбольш настойліва такія словы чуюцца, калі надыходзіць лета. («— Дарагая, ты ў мяне цэлы месяц выпрошвала туфлі «як у Ленкі». Я табе іх купіў. Чаму не носіш? — Таму што ў Ленкі гэтка самыя!») І гучыць гэтая «мелодыя» як прыговор. У сэнсе, што як прысуд. («Калі жонка спытала цябе «ты мяне кахаеш?», памятай, што станоўчы адказ — платны».) І ў сэнсе, што як прымаўка, «баявая мантра» сучаснай прыгажуні. («Жаночая шкала забяспечанасці. 1. Можна дазволіць сабе сумачку. 2. Можна дазволіць сабе сумачку пад колер сукенкі. 3. Можна дазволіць сабе сумачку пад колер машыны. 4. Можна дазволіць сабе машыну пад колер сумачкі».)

З мужыкамі ў гэтым сэнсе прасцей, тут модныя навінкі не з'яўляюцца і не мільгаюць з хуткасцю баліда на трасе. («— Мне няма чаго насіць! — Пятровіч, адчапіся! Зараз прыйдзе яшчэ адна машына з цэмантам, будзеш насіць!») Можна хіба толькі прыгадаць адзін з галоўных трэндаў апошніх гадоў — падкасанне штаноў. Манжэты паранейшаму закасваюць і хіпстараў, і знакамітасці. («Цырульнік: — Як будзем стрыгчыся? Кліент: — Я падкасаваю штаны. Цырульнік: — Ні слова больш!») Ну, дык тое і добра, што мода для мужчын дастаткова кансерватыўная, — не жанчыны ж. («На дзень нараджэння ўсе дзяўчаты прыйшлі ўбраныя і прыгожыя. Хлопцы — як звычайна. З гэтага вынікае: мужчыны заўсёды ўбраныя і прыгожыя».)

А вось што датычыцца жанчын, тут індустрыя моды заўсёды знаходзіць сваіх ахвяр, падаграваючы цікавасць прыгожай паловы чалавецтва да чарговых навінак, кожны год здзіўляючы і заманьваючы новымі трэндамі. («Гардэроб для жанчыны — гэта лякарства. А на здароўі эканоміць нельга!») Што там летась на піку папулярнасці было? «Валасатыя» купальнікі? Джынсы, якія расшпільваліся ўздоўж на дзве калашыны? Прыгадаеш — здрыганешся. Гэта я пра мужчын, прыгажунь тым не напалохаць. Яны, як і мода, дамы капрызлівыя. («Жаночая народная мудрасць: чаго не помню — таго не было».) А часам шкада... Гэты сезон таксама абяцае быць гарачым. («— Ало, гэта крама? А ў вас тканіны вясёленькіх расфарбовак ёсць? — Ёсць. Прыезджайце, абрагочацеся!»)

У Нью-Ёрку яшчэ ўвесну вядомы брэнд адзення прадставіў сваю калекцыю сукенак на летні сезон. Гардэроб практычна цалкам складаецца з сукенак і касцюмаў, упрыгожаных дзіўным дэкорам у выглядзе... жаночых палавых органаў. Форму гэтай жа часткі чалавека цела нагадваюць каўняры некаторых строяў. Уяўляеце сабе гэта відовішча? («Знакамітая топ-мадэль выйшла замуж за пісьменніка. Так у жыццё ўвасобілася ўсім вядомая фраза «пятая кропка» з ручкамі») Спадзяюся, гэткае на нашых вуліцах мы не ўбачым...

На дзіва шмат навінак для прыгожай паловы чалавецтва, звязаных са штанамі. Напрыклад, парызскі брэнд выпусціў жаночыя джынсы, пры нашэнні якіх палова гузікаў павінна быць... расшпільна. Сінія мехаватыя штаны з завышанай таліяй маюць дадатковы пояс і зашпільваюцца толькі на адзін верхні гузік. Астатнія, размешчаныя ніжэй, застаюцца незашпільненымі. Такім чынам частка штаноў, якая злучае пояс з клубамі, свабодна правісае. («Спачатку я доўга разглядаў, што гэта за павязка ў яе на галаве. Падышоў бліжэй, аказалася — бровы») Праўда, пакупніцы могуць насіць джынсы і больш звыклым спосабам, падагнуўшы вышэй таліі і зашпільнушыся цалкам. Але так будзе зусім не цікава?

Яшчэ адзін вытворца прапанаваў дзяўчатам насіць «паўголыя» джынсы. Каб стварыць такую мадэль, дызайнеры разрэзалі іх збоку і ўставілі празрыстую сетку, якая нагадвае калготкі. («Самае лепшае ўпрыгажэнне дзяўчыны — сціпласць і празрыстая сукенка») Такія асіметрычныя штаны дазваляюць дзяўчатам прадэманстраваць бакавую частку нагі ад «пятай кропкі» да шчыкалаткі. («Добрыя зубы — выдатны кардэжян».)

А нядаўна амерыканскі брэнд-вытворца прадставіў джынсы з экстрэмальнымі выразамі. Ну, каб вы разумелі... Пры іх нашэнні ногі застаюцца цалкам аголенымі, бо пярэдняя і задняя паверхні штаноў... адсутнічаюць. («Што гэта за пагроза: «Глядзі ў мяне!» Сам у сябе глядзі!») Дызайнеры пакінулі толькі верхнюю частку джынсаў з поясам, гузікам, маланкай і кішэнямі (ну куды ж без іх?), а таксама абрысы штанін — бакавыя швы і тонкія палоскі тканіны на каленях. («— Унучка, я тваімі вярочкамі агуркі ў агародзе падвязала. — Бабуля, гэта стрынг!»)

На сайце адной амерыканскай інтэрнэт-крамы з'явілася калекцыя сподняй бялізны ў стылі а-ля прынцэса з мультфільма. Прадукцыя пры гэтым выглядае цалкам па-даросламу. Ужо ёсць шэсць камплектаў, на падыходзе яшчэ чатыры. Уяўляеце сабе Беласнежку ў карункавых стрынгах ці Злую Каралеву з таго ж мульты? («— Вовачка, хто напісаў «Русалачку»? — Ну... Андерсан. — А імя? — Памэла, падаецца...») Мара для тых, хто хацеў трапіць у казку. Праўда, у некаторых гэтая бялізна выклікае абурэнне. Але мода — яна такая...

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«АД СЦЭНЫ АТРЫМЛІВАЮ ЗАДАВАЛЬНЕННЕ»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «43».)

— А калі зразумелі, што душа лязыць да творчасці?

— Кіраўніком харавога калектыву была Людміла Міхайлаўна Бартоўская, яна і разгледзела мой талент, стаўшы першым настаўнікам спеваў і музыкі. За год да заканчэння школы Людміла Міхайлаўна спытала, куды я буду паступаць. Адказала словамі сваіх бацькоў — у медыцынскі, бо яны бачылі мяне стаматолагам. А я ж была паслухмянай старэйшай дачкой і лічыла, што гэта нядрэнная прафесія, нават не разумеючы, падабаецца яна мне ці не. Але Людміла Міхайлаўна, упэўненая ў тым, што мне трэба спяваць, прапанавала сустрэцца з педагогам па вакале ў Гомельскім дзяржаўным каледжы мастацтваў імя Н. Ф. Сакалоўскага. Гэтая сустрэча і словы прафесійнага педагога па вакале Ніны Віктараўны Урублеўскай «Дзіцятка, з такім голасам вы павінны спяваць!» перавярнулі мой свет. Увесь вечар праплакала, разумеючы, што стаматолагам я быць не хачу.

— А як бацькі адраагавалі на гэтае рашэнне?

— Былі моцна здзіўленыя. Тата, з уласцівым яму сур'ёзным выразам твару, сказаў: «Дачушка, гэта балота, у якім я табе не дапамагу». Але мяне падтрымала мама! Зараз я ўжо сама стала мамай і разумею, як гэта важна для дзіцяці — падтрымка бацькоў...

— Пасля каледжа вы працягнулі вучобу...

— Хацелася атрымаць вышэйшую адукацыю. Спачатку паступала ў піцерскую кансерваторыю, але праходзіла толькі на платнае навучанне. У нас шматдзетная сям'я, я была старэйшая, таму разумела, як бацькам будзе цяжка фінансава. Забрала дакументы і даведку аб тым, што здала экзамены, і прыехала ў Беларускаю дзяржаўную акадэмію музыкі. Толькі іспыты тут ужо прайшлі і групы былі набраныя. Але падтрымка і настойлівасць маёй мамы дапамаглі мне. Яна прыйшла на прыём да рэктара і растлумачыла ўсю сітуацыю. Тады рэктарам быў Міхаіл Антонавіч Казінец, ён сабраў педагогаў па вакале, мяне паслухалі і прынялі на падрыхтоўчае аддзяленне, дзе я правучылася два гады, а потым былі пяць гадоў асноўнай вучобы. Вучылася ў класе заслужанай артысткі Рэспублікі Беларусь, прафесара Людмілы Якаўлеўны Колас.

— Як пачалі працаваць у тэатры?

— Выпадкова пачула ад дзяўчатак, што яны ідуць на праслухоўванне ў харавы калектыв музычнага тэатра, пайшла з імі за кампаніяй. І мяне... узялі. Спачатку я працавала ў харавой трупі тэатра. Ужо праз два гады праспявала і выканалася сваю першую сольную ролю ў рок-оперы-балеце «Арфей і Эўрыдыка», пасля выходзіла ў некаторых спектаклях дзеючага

рэпертуару, а затым мяне перавялі ў цех салістаў.

— Як творчыя конкурсы вам запамніліся?

— Мой першы прафесійны — гэта Нацыянальны конкурс імя С. Манюшкі. Ён праходзіў у Чэрвені. Было хвалююча, але вакол былі знаёмыя твары — студэнты, педагогі — і я змагла сканцэнтраванна на сваім выкананні.

Другі конкурс, у якім удзельнічала, — конкурс рускага раманса «Рамансіяда» ў Маскве. Дапамагалі да яго рыхтавацца народная артыстка Наталля Віктараўна Гайда і канцэртмайстар Ірына Зайдас. Там усё было незнаёмае, у журы — артысты, якіх бачыла толькі па тэлевізары: Слічэнка, Баянава, Праабражэнская ды іншыя, таму хвалювалася я моцна. Але, дзякуючы выдатнаму канцэртмайстру, яго непараўнальнаму музычнаму суправаджэнню і залатым словам «хопіць старацца і спяваць па нотах, атрымлівай задавальненне і адчувай музыку», хвалюванне знікла, а засталася пацудзіўная неймавернага задавальнення ад таго, што ты выконваеш і што ўсё гэта адбываецца менавіта з табой!

— Акрамя тэатра яшчэ дэнебудзь задзейнічаны?

— Як творчага чалавека мяне прыцягваюць да розных праектаў з цікавымі людзьмі, і многія з іх становяцца маімі вялікімі сябрамі.

Так, выпадкова пазнаёмілася з выдатнай піяністкай і канцэртмайстрам Юліяй Перэу, з якой выступіла ў «Белай гасцёўні» палаца Румянцавых і Паскевічаў з сольным канцэртам «Натхненне душы». У полацкім Сафійскім саборы мы прадстаўлялі манаспектакль-канцэрт «У душы маёй...». Пры ўдзеле Юлі таксама адбылося шмат канцэртаў з песнямі на кітайскай мове.

З артыстам музычнага тэатра Дзянісам Нямецковым і гітарыстам Віталём Дубовікам арганізавалі канцэрт-спектакль «У душы маёй...» у Белай зале Рэспубліканскага Палаца культуры прафсаюзаў пры падтрымцы музычнага дома «Галерэя» і яго арганізатара Яўгена Глебава.

Вельмі цікавай і наватарскай была праца з рэжысёрам Ганнай Маторнай у операх «Дыдона

і Эней» і «Юбілей». Супрацоўніцтва наша працягваецца да гэтага часу, бо Ганна з'яўляецца рэжысёрам Музычнага тэатра.

Таксама ўжо шмат гадоў я супрацоўнічаю і выступаю ў канцэртах з беларускім кампазітарам Ганнай Кароткінай. Пазнаёмілася мы зноў жа выпадкова: хтосьці не змог праспяваць у яе канцэрце, і запрасілі мяне. Дзякуючы ёй я пасябрала з арганісткай Сафійскага сабора Ксеніяй Пагарэлавай. Разам мы выступалі ў Беларусі і ў Чэхіі з праграмай духоўнай музыкі. Таксама праз Ганну пазнаёмілася і супрацоўнічала з народным артыстам, савецкім і беларускім кампазітарам Ігарам Міхайлавічам Лучанком.

На адным з выступленняў з Ганнай Кароткінай сустрэлася з кіраўніком канфедэрацыі творчых дзеячаў Ігарам Мікалаевічам Бабаком. На жаль, гэтага чалавека ўжо няма... Але дзякуючы яму я пазнаёмілася з кітайскімі мастакамі, атрымала магчымасць вывучаць кітайскую мову і песні, двойчы наведвала Паднябесную з унікальным сольным праектам.

— Музыка для вас — гэта праца?

— Я атрымліваю вялікае задавальненне, выступаючы на сцэне, таму такая праца для мяне толькі ў радасць. Але, нягледзячы на гэта, любы выхад на сцэну — не шпачыр, а выдатак фізічных, духоўных і эмацыянальных сіл. У той жа час важнай часткай майго жыцця з'яўляюцца сям'я, дом, дзе я па-сапраўднаму каханая і патрэбная!

— Як лічыце, ужо ўсяго дасягнулі ў жыцці?

— (Смяецца) Магчымасцям чалавека няма мяжы. Я працягваю працаваць і ўдасканальваюцца ў сваёй прафесіі. Акрамя таго, вырашыла пашырыць свае веды: паступіла і ўжо скончыла магістратуру Беларускага дзяржаўнага педагогічнага ўніверсітэта імя М. Танка, вучылася на «псіхалогіі». У мяне яшчэ шмат нерэалізаваных мэт, і я імкнуся да іх дасягнення!

Ангеліна НОВІКАВА,
студэнтка I курса Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў.

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар

СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказны за выпуск: рэдактар аддзела

Надзея НИКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@zviazda.by

Газета адрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.008.

Нумар падпісаны ў 19.30 04.07.2018 г.